

ROBERT
HOLDSTOCK

FANTASY MASTERS

ROBERT
HOLDSTOCK

LAVONDYSS

O CĂLĂTORIE SPRE UN LOC NECUNOSCUȚ

Traducere din limba engleză și note
de Mircea Pricăjan

 PALADIN

Pentru George, Dorothy, Douglas,
Mercy și Rita – toți povestitori desăvârșiți!
Nu sunteți departe.

*O, suflet, cutezi acum
Să vii cu mine spre tărâmul neștiut,
Unde pasul n-atinge pământul și unde-s pierdute căările?*

Walt Whitman, O, suflete, cutezi acum

Partea I

Vechiul loc interzis

*Arde un foc în Ținutul Păsării-Spirit.
Oasele mi se mistuie. Într-acolo voi pleca.*

Incantație șamanică, aprox. 10.000 î.H.

Masca Albă

[GABERLUNGI]

Peste Dealul Gorganelor, luna arunca o lumină puternică asupra câmpiilor acoperite de zăpadă și făcea peisajul hibernal să pară că strălucește palid. Deși era un loc lipsit de viață și de trăsături recognoscibile, formele câmpiilor erau clare, delimitate de umbrele întunecate ale stejarilor care le mărgineau. În depărtare, dinspre acea umbră care înconjura pajiștea numită Buturugi, silueta fantomatică începu să se miște iar, urmând o potecă tainică peste câmpuri, apoi cotind la stânga, la adăpostul copacilor. Rămase acolo, abia vizibilă pentru bătrânul care o urmărea de la Ferma Stretley; îl urmărea la rândul ei. Purta o mantie închisă la culoare, și își ținea gluga trasă peste față. Începu iarăși să meargă, apropiindu-se de casă, lăsând pădurea întunecată în spate. Mergea gârbovită, încercând poate să se apere de gerul din preajma Crăciunului. În urma ei, în zăpada abia așternută, rămânea un făgaș adânc.

Stând la poarta fermei, așteptând momentul despre care acum știa că va veni sigur, Owen Keeton își auzi nepoata plângând. Se întoarse spre fațada întunecată a casei și ascultă. Suspinele se stinseră imediat; un vis, poate. Apoi copila tăcu.

Keeton străbătu grădina înapoi pe unde venise, intră în casa încălzită și tropăi ca să-și scuture zăpada de pe ghete. Intră în salon, scormoni lemnele din foc cu văturaiul de fier până când flăcările creșcură la loc, după care se duse la

fereastră și aruncă o privire spre drumul principal care ducea la Shadoxhurst, cel mai apropiat sat. Undeva, foarte departe, se auzea încet un zvon de colinde. Când se uită în treacăt la ceasul de deasupra vetrei își dădu seama că ziua de Crăciun începuse deja de zece minute.

Răsfoi cartea de legende și eresuri care stătea deschisă pe masă. Scrisul era foarte citeț, paginile groase și hârtia de calitate; ilustrațiile, complet color, erau desăvârșite. Iubea cartea aceea și voia să i-o dea nepoatei sale în dar. Imaginile cu cavaleri și eroi îl inspirau; numele și locurile de sorginte galeză îi trezeau nostalgia pentru locurile și vocile pierdute ale tinereții sale petrecute în munții din Țara Galilor. Poveștile pline de eroism îi umpluseră mintea cu larma bătăliei, cu strigăte de luptă, cu foșnetul copacilor și trilul păsărilor din luminișurile pădurilor bântuite.

Acum mai era ceva în carte, ceva scris în spațiile albe din jurul tipăriturii: o scrisoare. Scrisoarea lui către copilă.

Dădu paginile la începutul acelei scrisori, acolo unde începea capitolul dedicat lui Arthur, regele britanilor. Citi cuvintele grăbit:

Draga mea Tallis,

Sunt un om bătrân care-ți scrie într-o noapte friguroasă de decembrie. Mă întreb dacă îți va plăcea zăpada la fel de mult cum îmi place mie. Și dacă regreti, la fel de mult ca mine, felul în care te poate ține prizonier. În zăpadă rămân amintiri străvechi. Vei afla asta la timpul cuvenit, întrucât eu știu acum de unde vii...

Un lemn trosni în vatră și pe Keeton îl străbătu un fior, în ciuda focului și a hainei groase pe care o purta. Se uită țință la peretele dincolo de care grădina acoperită de zăpadă dădea spre câmpiile de unde venea spre el silueta aceea

amenințătoare. Deodată, simți nevoia urgentă de a isprăvi scrisoarea. Era un fel de panică. Îți strângea inima și stomacul ca într-o menghină, iar mâna care se întinse după stilou tremura. Ticăitul ceasului crescuse în intensitate, dar se împotrivea pornirii de a întoarce ochii spre el, pentru a urmări curgera timpului, atât de puțin timp, atât de puține minute...

Trebuia să termine scrisoarea. Cât mai repede. Se aplecă asupra paginii și începu să înghesuie cuvintele pe marginea îngustă:

Noi aducem nălucile la viață, Tallis, și nălucile stau grămadă la hotarul celor văzute. Sunt înțelepte în feluri care compun înțelepciunea pe care încă o împărtășim cu toții, dar am uitat-o. Totuși, pădurea suntem noi și noi suntem pădurea! Vei afla asta. Vei afla nume. Vei simți mirosul acelei ierni străvechi, cu mult mai aprigă decât ninsoarea asta slabă de Crăciun. Și atunci când o vei face, vei păși pe o cărare veche și însemnată. Eu am început să o străbat primul, până când m-au abandonat...

Continuă să scrie, întorcând paginile, umplând marginile, unindu-și gândurile către pruncul adormit cu vorbele poveștii, creând o legătură care va fi prețioasă pentru ea, cândva în viitor.

Când termină scrisoarea, folosi batista pentru a absorbi cerneala, apoi închise cartea. O înveli într-o hârtie maro groasă și o legă cu o bucată de sfoară.

Pe hârtia maro scrisese un mesaj simplu: *Pentru Tallis; pentru cea de-a cincea aniversare a ta. Din partea bunicului Owen.*

Își încheie haina și ieși iarăși în noaptea friguroasă și tăcută de iarnă. Rămase în fața ușii un moment, simțindu-se înfricoșat, tulburat. Silueta cu glugă străbătuse deja câmpiile și stătea lângă poarta grădinii, privind către casă. Keeton mai pregetă o clipă, după care porni împleticit spre ea.

Doar poarta îi despărțea. Keeton tremura pe sub paltonul gros, cu toate că trupul îi ardea. Capul femeii era acoperit în întregime de gluga lăsată în jos, iar el nu-și putea da seama care dintre cele trei era. Probabil că femeia îi citi gândul nerostit, pentru că ridică puțin fruntea, întorcându-se pentru a-l privi. Când făcu asta, Keeton își dădu seama că până atunci se uitase pe lângă el. O mască albă strălucea de sub gluga de lână.

— Tu ești, deci... șopti Keeton.

În zare, coborând panta dinspre movilele de pe Dealul Gorganelor, văzu încă două siluete cu glugă. De parcă și-ar fi dat seama că fuseseră văzute, acestea se opriră și părură să se topească în albul care acoperea pământul.

— Tocmai începeam să înțeleg, spuse Keeton, aproape cu amărăciune. Începusem să înțeleg. Și acum mă abandonați...

În casă, copila se auzea plângând. Maska Albă se întoar-se spre fereastra de la etaj, dar plânsetul se stinse la fel de repede ca mai înainte. Keeton se uită la femeia fantomatică și nu-și putu reține lacrimile care începură să-i întepe ochii. Femeia se întoar-se și lui Keeton i se păru că-i întreve-de puțin fața prin găurile mici din dreptul ochilor.

— Ascultă-mă, rosti el încet. Vreau să te întreb ceva. Vezi tu, și-au pierdut deja un fiu. A fost doborât deasupra Belgiei. L-au pierdut și vor suferi ani la rând. Dacă le iei și fiica, acum... dacă o iei acum...

Se cutremură, își șterse ochii cu mâna și își umplu plămâni cu aer înghețat. Maska Albă îl privea fără să se clin-tească, fără a scoate un sunet.

— Dă-le câțiva ani. Te rog! Dacă nu mă vrei pe mine... măcar dă-le lor câțiva ani alături de copilă...

Maska Albă ridică încet un deget la buzele desenate cu cretă pe lemnul care-i acoperea fața. Keeton observă cât de

bătrân era degetul acela, cât de zbârcită era pielea de pe mână, cât de mică era mâna.

Apoi, femeia se întoarse și fugi de lângă el, cu mantia-i neagră fluturând, aruncând zăpada de sub picioare. La jumătatea distanței, pe câmp, se opri și se întoarse. Keeton îi auzi râsul ascuțit. De data asta, alergând, se îndrepta spre vest, către pădurea întunecată, Pădurea Ryhope. Pe Dealul Gorganelor, însoțitoarele ei fugeau și ele.

Keeton cunoștea bine ținutul. Își dădu seama că cele trei siluete se vor întâlni la marginea pajiștii Lespezilor Stretley, unde cinci lespezi ogham¹ marcau locul unor morminte străvechi.

Se simțea deopotrivă ușurat și intrigat, ușurat pentru că Masca Albă îi acceptase cererea; era sigur de asta. Nu aveau să vină după Tallis, nu aveau să o facă pentru mulți ani. Era sigur de asta.

Era totodată intrigat de Lespezile Stretley și de femeile-fantomă care se îndreptau într-acolo.

Copila va fi în siguranță...

Se uită în jur, cu vinovăție. În casă domnea tăcerea.

Copila va fi în siguranță câteva minute... doar câteva minute... va fi înapoi acasă cu mult înainte ca părinții lui Tallis să se întoarcă de la slujba de Crăciun.

Lespezile Stretley îl chemau. Își strânse haina mai bine, deschise poarta și începu să-și croiască drum prin stratul gros de zăpadă de pe câmp. Merse pe urmele Măștii Albe și în scurt timp alerga, curios să afle ce aveau ele de gând să facă pe pajiștea cu lespezi funerare...

¹ Ogham este cea mai veche formă de scriere din Irlanda, datând din jurul secolului al IV-lea d.H.